

FATĂ DE ÎMPĂRAT

Irimescu Daniel

Aș strânge-n brațe tot zenitul
Ca depărtările să le destram,
Să nu mai fugi decât cu gândul,
Când noaptea îți va bate-n geam.

Din roua caldă a dimineții
Ți-aș împleti șirag de perle,
Să-ți poarte până-n ceasul serii,
Mireasma prafului de stele.

Și dacă totuși n-o să fie
De-ajuns o dragoste din dor,
Atunci ți-aș face-o colivie,
Să nu mai poți să pleci în zbor.

Și-n zborul tău grăbit spre Lună
Unde te-ascunzi de ochiul meu,
Tu lasă-mi mie vorbă bună,
Să știu un' te-oi găsi mereu!

Și-oi aduna minunea lumii
Și te-oi căta neobosit,
Ca să gustăm din apa vieții,
Când timpul nostru e sfârșit.

Tu, fată de-mpărat frumoasă,
Rănită-i inima din mine,
Că nu te iau să-mi fi mireasă,
Ci să rămâi a mea minune!

- Eu n-oi pleca din a mea lume
Numai de ești tu prințul meu!
Și stelelor le-om da noi nume
În timpul nostru scurt și greu.

- Eu te-am visat din totdeauna
Și niciodată n-ai lipsit,
M-a privegheat în noapte Luna,
Și-n zori cu tine m-am trezit.

Pe cer noi suntem două stele
Ce parcă tainic se privesc,
Și-n calea lungă dintre ele,

E raiul nostru pământesc.

Și vom putea a fi-mpreună,
Numai prin moarte de-om răzbii,
Iar veșnicia o să spună,
Că noi suntem a ei copii!

Te lasă dar' în grija sorții,
Fără de teamă să umblăm,
Și l-adăpostul umbrei nopții
În ceruri să cutreierăm!

Și-n nesfârșitele mistere,
Ce-n taină ne-au alăturat,
Vom regăsi printre unghere,
Scânteia focului curat.

Și mi-oi uita a mea menire,
Că tu ești rai când te privesc,
M-aprind și ard fără oprire,
La brațul tău nepământesc!